der er fulde af Skarn. Hvis jeg skulde gaa lige igennem dem, vilde min Kjole blive overstænktet, men Du ser, hvor hvid den er. Jeg udsaa mig min Vej.«

Gud sagde: »Over hvem gik Din Vej?«

Jeg tav og lod min Kjole falde. Og jeg gemte mit Hoved i min Kappe og gik stille bort. Jeg var bange, Englene skulde se mig.

* *
*

Paa Dansk Kvindesamfunds Program af 1873 staar i Spidsen de Ord: at hæve Kvinden i aandelig, sædelig og økonomisk Henseende. Paa dets Program af 1887 er for dem bliver Maalet at rejse den faldne Søster af Støvet og med hende ved Haanden at træde frem for Almagtens Trone, ikke for at anklage Manden, men for at tale til hans Hjerte. For disse Kvinder bliver Vejen til Maalet: Barmhjertighedens Vej.

Det er maaske en og samme Kvindes Sag at gaa begge Veje; det er vist saadan, at Barmhjertigheden ofte sinker Retfærdighedens Gang; Men lige saa vist, som Dansk Kvindesamfund en Gang i sin Ungdom har drømt Olive Schreiners Drøm om at forlige de to Veje, lige saa sikkert har vi Lov til at haabe, at der vil komme den Dag, hvor Retfærdighedens og Barm-

Aabygaard. **Strygestuen.**

Ordene »aandelig« og »sædelig« udeladte, og Formaalet er her Kvindens almene Udvikling og hendes Adgang til Selverhverv. Den Vej, Dansk Kvindesamfund i det mellemliggende Tidsrum har afstukket sig, er Retfærdighedens Vej, og Midlerne til at naa frem ad denne Vej er Oplysning og faglig Uddannelse. Kvindebevægelsen tør ikke standse ved den i Støvet nedtraadte Søster, den gaar Retfærdighedens Vej lige til Almagtens Trone og anklager sin Broder, Mand, fordi han har misbrugt Herredømmet over Verden til at træde den svage Kvinde under sin Hæl.

Men der er Kvinder, som ikke kan gaa med i Toget, fordi deres Medlidenhed tvinger dem til at standse ved hende, som ligger udkastet paa Alfarvej, saaret og mishandlet af de trampende Fødder, og hjertighedens Kvinder vil række hinanden Haanden til et fælles Arbejde for et nyt og bedre Samfund.

Derfor maa Dansk Kvindesamfunds Medlemmer ogsaa med Opmærksomhed og Taknemlighed følge det Arbejde, som her i Landet gøres af Kvinder for at redde unge, forvildede Piger fra at gaa aandelig og legemlig til Grunde, thi takket være dette Arbejde kan vi forfølge vore Maal videre ad Retfærdighedens Vej uden med ængstet Samvittighed at maatte se os tilbage efter de faldne, vi hastede forbi; — vi ved, der er Kvinder, som tager denne Side af Frigørelsesværket op for os.

»Kvindehjælpen« er Navnet paa en Institution, skabt og ledet af Kvinder, som nu paa ottende Aar virker i Aarhus for at redde unge Pigebørn ud af den Elendig-